

νέου τὴν ἀτελεύτητον τὸ μῆκος ἄγραν, ἣτις ἐ-
δαπάνη ὥρας ὀλοκλήρους ἕως οὐ κατέληθ' ἐμέχρι
τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης. Ταύτην ὁ Λεβιάθαν
ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ πυθμένου ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους,
μέχρις οὗτο ἀντίστασις ἐδείκνυεν ὅτι τὸ καλώ-
διον συνελήφθη. Τέλος μετὰ δεκαπέντε ἀπο-
πείρας διαρκεσάσας τριάκοντα ὄλας ἡμέρας, τὸ
καλώδιον ἀπεσύρθη, τὴν φορὰν δὲ ταύτην τὸ
ἐδέχθησαν μετὰ νεκρικῆς σιγῆς, ἄχρως οὐ προ-
σεδέθη στερεῶς εἰς τὸ πλοῖον.

Ἄλλὰ παρίστατο σπουδαῖον ζήτημα. Ἐάν
δηλ. τὸ καλώδιον ὑπέστη βλάβην τινὰ ἢ ἐάν ἢ
συγκοινωνία ἦτο διακεκομμένη μετὰ τῆς Ἰρλαν-
δίας, θὰ ἦτον ἐντελῶς ἄχρηστον. Πρὸς τοῦτο ἔ-
πρεπε νὰ σταλῆ δι' αὐτοῦ ἓν τηλεγράφημα εἰς
Ἰρλανδίαν καὶ νὰ ληφθῆ καὶ ἡ ἀπάντησις.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ πλήρωμα ἔ-
μενε σιωπηλόν, καθόσον δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιδοθῆ
εἰς χαρὰν, ἔνεκα τῶν παρελθουσῶν συμφορῶν.
Πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐπιχειρήσεως συνῆλθον
εἰς τὸ ἐν τῷ πλοίῳ τηλεγραφικὸν γραφεῖον ἀ-
ναμένοντες τὸ ἄκρον τοῦ καλωδίου. Ἐπὶ τέλους
προσῆλθεν ὁ τηλεγραφητὴς Smith σύρων τὸ ἄ-
κρον τοῦ καλωδίου, καὶ προσήρμωσε τοῦτο εἰς
τὰς τηλεγραφικὰς συσκευὰς, ἐκάθησε δ' ἐνώπιον
αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς. Οὐδεὶς ἐ-
τόλμα νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἐλαχίστην πνοὴν, πάντων
δὲ τὰ βλέμματα προσηλώθησαν μετ' ἀνυπομονη-
σίας ἐπὶ τοῦ τηλεγραφητοῦ.

Μετὰ δοκιμὴν δέκα λεπτῶν ὁ τηλεγραφητὴς
ρίψας τὸν πλῖον τοῦ χαμαὶ ἀνέκραξε μετ' ἀκρά-
του χαρᾶς ὅτι ἡ ἀπομόνωσις εἶναι τελεία, τὸ δὲ
μέγα τοῦτο ἔργον ἔσπευε πλήρης ἐπιτυχία. Ἡ
εἰδήσις αὕτη ὡς ἀστραπὴ μετεδόθη εἰς ἅπαν τὸ
πλήρωμα τοῦ Λεβιάθαν καὶ εἰς πάντα τὰ πε-
ριστώτα πλοία, λαμπρὰ δὲ τελετὴ ἔλαβε χώ-
ραν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Τὸ καλώδιον τοῦτο συμπληρωθὲν μέχρι τῆς
Νέας Γῆς ἔλειτούργει ἐπίσης καλῶς ὡς καὶ ὁ
νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφός, ὅστις ὑπῆρξε μᾶλλον
εὐτυχής.

Ἡ τιμὴ ἐκάστου τηλεγραφήματος ἐξ εἰκοσι
λέξεων ὠρίσθη κατὰ πρῶτον εἰς 500 φρ., ἀλλ'
εἴτα σπουδαίως ἠλαττώθη. Αἱ καθαρὰ εἰσπρά-
ξεις κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἀνῆρχοντο εἰς 12,
000 φρ. καθ' ἐκάστην, ἀλλ' ἔκτοτε ἠῤῥξησαν ἐ-
παισθητῶς.

Τὸ ὀλικὸν δὲ κεφάλαιον, τὸ δαπανηθὲν πρὸς
τοῦτο, ἀνέρχεται εἰς 45 ἑκατομμύρια φράγκων,
ἅτινα αἱ τρεῖς διαδοχικαὶ ἑταιρίαι ἐδαπάνησαν.
Ἄλλ' ἢ μὲν πρώτη, ἢ τοῦ 1857-1858, οὐδὲν
λαμβάνει, ἢ τοῦ 1865 λαμβάνει 7 τοῖς % ἐπὶ
τοῦ κεφαλαίου τῆς, ἢ δὲ τελευταία, ἢ τοῦ 1866,
λαμβάνει 25 τοῖς %.

Ἡ συσκευὴ ἢ ὑπάρχουσα εἰς τὰ δύο ἄκρα
τοῦ καλωδίου εἶναι ἀπλουστάτη καὶ λίαν εὐαι-
σθητος, κινουμένη δι' ἀσθενῶν ἠλεκτρικῶν ρευ-

μάτων, διότι τὰ ἐντατικὰ ἠδύναντο νὰ κατα-
στρέψωσι τὸ καλώδιον. Ἐκάστη συσκευὴ σύγ-
κείται ἐκ μικρᾶς τινος μαγνητικῆς βελόνης ἣτις
κινεῖται δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, κατὰ τὴν φορὰν τοῦ
ρεύματος. Ὅταν ἡ βελὼν κλίνη πρὸς δεξιὰ ὁ
ὑπάλληλος σημειοὶ ἐν σημείον, ὅταν πρὸς ἀρι-
στερὰ μίαν γραμμὴν. Ὁ συνδυασμὸς τῶν γραμ-
μῶν καὶ τῶν σημείων σχηματίζει τὰ ἰδιαίτερα
γράμματα τοῦ τηλεγραφικοῦ ἀλφαβήτου.

Ἐκτοτε καὶ τρίτον καλώδιον ἐβρίσθη μεταξὺ
Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐκ Βρέστης εἰς τὴν νῆ-
σον τῆς Νέας Γῆς. Πρόκειται δὲ καὶ τέταρτον
νὰ βρῆθῆ μετὰ τῆς Καρνούαλης τῆς Ἀγγλίας
καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Πρὸς τοῦτοις καὶ ἡ Νό-
τιος Ἀμερικὴ πρόκειται νὰ ἐνωθῆ τηλεγραφι-
κῶς μετὰ τῆς Εὐρώπης διὰ καλωδίου διερχομέ-
νου διὰ τῆς Μαδέρης, τῶν νήσων τοῦ Πρασίνου
Ἀκρωτηρίου, καὶ τὸ ὅποιον θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ
ἀνατολικώτερον ἄκρον τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὸ ἀ-
κρωτήριον Ἀγ. Ρόκκου τῆς Βρασιλίας.

T. A.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Αἱ Ἴβουκο γέρανοι.

Ὁ Ἴβουκος, ἐπιφανὴς λυρικὸς ποιητὴς, ἐκ Ῥη-
γίου τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος καταγόμενος καὶ
ἀκμάσας τὸ 540 π. Χ., ἦλθε ποτὲ εἰς τὸν τυ-
ραννον τῆς Σάμου Πολυκράτην, φημιζόμενον διὰ
τὸν παροιμιώδη αὐτοῦ θησαυρὸν καὶ διὰ τὴν
ἐνθερμον πρὸς τὰς Μούσας φιλίαν. Διατρίψας δ' ὁ
ποιητὴς ἐν τῇ Σάμῳ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον καὶ πολ-
λῶν ἀγαθῶν πλησθεὶς, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ
εἰς τὴν φίλην αὐτοῦ πατρίδα τὸ Ῥήγιον. Ἐπι-
βάς δὲ πλοίου Κροτωνιατικοῦ, ἐπανεκάμπτειν
εἰς τὴν ἑαυτοῦ, ὅτ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοῦ, ἀνα-
καλύψαντες οἱ ναῦται ὅτι εἶχε χρήματα πολ-
λά, ἐξέβριψαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα σφε-
τερισθῶσι τὸν θησαυρὸν. Ὁ δυστυχὴς ποιητὴς
περιελθὼν εἰς τὴν ἐσχάτην στιγμὴν καὶ οὐδένα
ἔχων βοηθὸν ἢ μάρτυρα, εἶδεν ἐξαίφνης περὶ
αὐτὸν πετομένας γεράνους καὶ ἐν τῇ ἐλλείψει
πάσης ἐλπίδος ἀποταθείς πρὸς ἐκείνας, «ὕμεις,
εἶπεν, ᾧ γέρανοι, ἔστε οἱ μάρτυρές μου» καὶ αὐ-
τὸς μὲν κατεποντίσθη, τὸ δὲ πλοῖον κατέπλευ-
σεν εἰς τὸν Κρότωνα. Ἡμέραν δὲ τινὰ τελοῦμέ-
νον θεάτρου καὶ κατὰ τύχην διερχομένων γε-
ράνων, εἶπέ τις τῶν ναυτῶν εἰς τὸν παρακαθῆ-
μενον ἐταῖρον αὐτοῦ: «βλέπεις τοὺς μάρτυ-
ρας;» Ἡ φράσις αὕτη μεγάλην ἐποίησεν ἐν-
τύπωσιν εἰς τινὰ δξύνουον Πυθαγόρειον ὅστις,
ὑπονοήσας τὰ γενόμενα, ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ
ἀρχεῖον τῶν χιλίων καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπρη-
νοῦντο τὴν πράξιν, εἴτα δ' ὅμως προσαχθέντων
τῶν παιδῶν τοῦ πλοίου ἐξηλέχθη τὸ ἔργον καὶ
δίκας ἔδωκαν οἱ αὐτουργοί.

Τὸ γεγονός τοῦτο διεδοθή κατ' ἅπασαν τὴν
Ἑλλάδα ὡς τεκμήριον μέγα τῆς Θεῆς Πρα-

νοίας, και παροιμία προύκλυψεν «αὶ Ἰβύκου γέ-
ρανοι», ἰσοδύναμος οὖσα τῷ ῥητῇ τοῦ Μεγάλου.
"Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμὸς ὁ; τὰ πᾶνθ' ὄρα."¹

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἡ προσφιλεστάτη ἐνασχόλησις τοῦ Βίκτω-
ρος Ἐμμανουήλ ἦτον ἡ θήρα, ἀλλὰ θήρα ἄνευ
τῆς συνήθους βασιλικῆς πομπῆς, τῶν λαμπρο-
στολιστῶν κυνηγαρχῶν, τῶν σαλπίγγων καὶ
τῶν ἐπὶ σφαγὴν ἀγομένων ἐλάφων. Πολλὰκις
διήρχετο νύκτας ὅλας μόνος ἐπὶ χιονοσκεπῶν
ὄρεων ἢ ἐντὸς τελευμάτων παραμονεῶν τῶ θή-
ραμα. Ἄλλ' ἐν Ῥώμῃ ἢ ἄγρα δὲν ἦτον ὡς ἐπὶ
τῶν ὄρεων τῆς Σαβοΐας ἄφθονος ἤρκειτο δὲ φο-
νεύων λαγωὺς καὶ πέρδικας. Πρό τινος, θη-
ρεύων μόνος ἐν τοῖς περιχώροις τῆς αἰωνίας πό-
λεως, ἐπυροβόλησε καθ' ἑνὸς λαγωῦ ἄλλὰ κα-
τὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπυροβόλει ἐτέ-
ρωθεν κατὰ τοῦ αὐτοῦ λαγωῦ καὶ εἰς προγά-
στωρ Ῥωμαῖος ἀστός. «Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ
βασιλεὺς, τὸν λαγὼν ἐφόνευσα ἐγώ.»—«Μόνον
ἀνόητος ἄνθρωπος ἐμπορεῖ νὰ ἔχη τοιαύτην ἀ-
ξίωσιν», ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ἠρεθισμένος.—«Ὁ
λαγὼς ἐφόνευθη ὑπ' ἐμοῦ, καὶ μοὶ ἀνήκει», εἶ-
πε καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς.—«Θὰ ἴδωμεν!» ἀ-
πεκρίθη ὁ ἄλλος. Τὰ ὄμματα τοῦ βασιλέως ἤ-
στραπτον ἐξ ὀργῆς συλλαβῶν δὲ τὸν ἀντίπα-
λον, ἤρξατο καταφέρειν κατ' αὐτοῦ πυκνὰ τὰ
γρονθοκοπήματα. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε πεισματώ-
δης ἄλλὰ νικητὴς ἔμεινεν ἐπὶ τέλους ὁ νικητὴς
τοῦ Παλέστρου καὶ ὁ ἀστός ἀπεμακρύνθη ἄνευ
τοῦ λαγωῦ, σωρεύων κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ
ἀντιπάλου του ὕβρεις καὶ ἀράς. Φθὰς εἰς τὴν
πόλιν τῆς πόλεως, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ διέτα-
ξε τὸν αὐτόθι φρουροῦντα ἀξιωματικὸν νὰ πα-
ρακολουθήσῃ τὸν ἀστὸν καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατ'
αὐτόν. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀξιωματικὸς ἀνήγγ-
γειλεν εἰς τὸ Κυρινάλιον ὅτι ὁ δαρεὶς κυνηγὸς ἦν
χρηστός τις ξυλουργὸς οἰκῶν παρὰ τὴν Πύλῃν
τοῦ Λαοῦ. Πάραυτα ὁ βασιλεὺς διέταξε ν' ἀ-
ποσταλῇ βασιλικὸν ὄχημα καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐ-
τὸν εἰς τὸ Κυρινάλιον. Ὁ ἀτυχὴς ξυλουργὸς δὲν
ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἔτρεχεν ὅποια δ' ὑπῆρ-
ξεν ἢ ἐκπληξίς του, ὅτε ἐμφανισθεὶς εἰς τὰ ἀ-
νάκτορα ἀνεγνώρισε τὸν βασιλέα ὡς τὸν ἀντι-
παλόν του! «Κύριε Σαλθίνη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς
μετ' ἄκρας εὐπροσηγορίας, σοὶ ἐμήνυσα νὰ ἔλ-
θης, διότι ἐντὸς τοῦ λαγωῦ εὔρον σφαιρίδια μὴ
ἀνήκοντα εἰς τὸ ὄπλον μου καὶ ἐσκέφθην ὅτι τὸ
δικαιότερον εἶναι νὰ φάγωμεν τὸν λαγὼν καὶ οἱ
δύο ὁμοῦ.» Ταυτοχρόνως ἠνεώγη ἡ θύρα τοῦ ἐ-
στιατορίου καὶ ὁ βασιλεὺς ἠρίστησε μετὰ τοῦ
ξυλουργοῦ.

* * *
Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἠγάπα νὰ περιτρέχῃ
ἀγνώριστος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Μίαν ἐσπέ-

ραν, ἐνθ' περιεφέρετο μετὰ τοῦ Βισκόντη Βενό-
στα εἰς ἀπόκεντρόν τινα ὁδὸν, περιῆλθεν εἰς διέ-
νεξιν μετ' οἰνοβαροῦς νεοσυλλέκτου, ὅστις ἐπὶ
τέλους, ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν, ἐκτύπησε τὸν
βασιλέα. Ὁ Βίκτωρ, νεύσας εἰς τὸν Ὑπουργὸν
νὰ μὴ ἀναμιγῆ, ἀνέσυρε τὰ χειρίδια τοῦ ἐπεν-
δύτου του, ἤρπασε τὸν νεοσύλλεκτον ἐκ τῆς ὀ-
σφύος καὶ μετὰ πεισματώδη ἀντίστασιν ἐξρίψεν
αὐτὸν κατὰ γῆς· τότε δὲ εἶπεν αὐτῷ φιλικῶς·
«Εὐτυχία σου εἶναι, παληκάρι μου, ὅτι ἦσο ἀ-
σθενέστερός μου. Ἐάν ἦσο ἰσχυρότερος, θὰ σὲ
ἐβαλλον δέκα ἔτη εἰς τὰ δεσμά· τώρα λάβε
αὐτὰ τὰ 20 φράγκα καὶ ὕπαγε νὰ πῆς εἰς τὴν
ὕγειαν μου. Εἶμαι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ.»

* * *
Εἰς αὐλικὸν τινα, κατακρίνοντα τὴν περὶ τὴν
ἀπονομὴν τῶν παρασῆμων ἀφειδίαν ἐν Ἰταλίᾳ,
ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε μειδιῶν· «Ἐπάρχουσι δύο
πράγματα, ἅτινα δὲν ἐπιτρέπεται τις ν' ἀρνή-
ται εἰς αἰτοῦντα, καὶ ταῦτα εἶναι ἀνθοδέσμη
εἰς γυναῖκα καὶ παράσημον εἰς ἄνδρα.»

* * *
Ἄστειον εἶναι τὸ πάθημα Ἄγγλου τινὸς ἀν-
ταποκριτοῦ, ὅστις περιεφέρετο μίαν ἐσπέραν
πρὸ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐν Φλωρεντίᾳ,
ὅπως κατασκοπεύσῃ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ
βασιλέως. Ἰδὼν ἐν μιᾷ τῶν πλαγιῶν θυρῶν τῶν
ἀνακτόρων ἄνθρωπον ἀτημελήτως ἐνδεδυμένον
καὶ καπνίζοντα ἀπαίσιον σιγάρον τῶν πέντε λε-
πτῶν, ἐκ τῶν λεγομένων Καβούρ, ἐπλησίασε
καὶ ἠρώτησε τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὰ ἱ-
διαίτερα βασιλικὰ δώματα. «Ἐλθετε μετ' ἐ-
μοῦ», ἀπήντησεν ὁ ἀγνωστος καὶ εἰσαγαγὼν
τὸν ἀνταποκριτὴν διὰ μικρᾶς κλίμακος εἰς τὰ
ἀνάκτορα, ἔδειξεν αὐτῷ τὰ πάντα, τὸν προσεκά-
λεσε νὰ καθῆσθαι, τῷ προσέφερε σιγάρον καὶ μετὰ
μακρὰν συνδιάλεξιν ἐσφιγξέ τὴν χεῖρά του. Μό-
νον ὅτε ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον, ὁ Ἄγγλος
ἐνόησεν ὅτι συνδιελέχθη μετὰ τοῦ βασιλέως
καὶ ἔμεινεν ἐνεός.

* * *
Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἦτο ἄσπονδος ἐχθρὸς
τῆς αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας. Εἰς τὰ ἐπίσημα γεύ-
ματα παρεκάθητο ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' οὔτε ἔτρω-
γεν, οὔτε ἔπινεν. Λιτότατος περὶ τὴν διαίταν,
ἐτρέφετο δι' ὀλίγου ὀπτοῦ θηράματος, ὅπερ ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ ἐφόνευεν ἰδίᾳ χεῖρί. Εἰς τοὺς χο-
ροὺς ὠμίλει μόνον μετὰ τῶν οἰκειοτέρων· ἀπέ-
φυγε δὲ τὰς συνδιαλέξεις μετὰ τῶν δεσποινῶν
τῆς ἀριστοκρατίας, πρὸς ἃς ὁμιλῶν δὲν ἤξευρε
τί νὰ εἴπῃ. Ἐν Μεδιολάνοις ἦτον μίαν ἐσπέραν
μεγάλῃ ὑποδοχῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ δὲ αὐτάρ-
χης παρουσίαζε σωρηθὸν εἰς τὸν βασιλέα τὸ
ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Λομβαρδίας. Ὁ
δυστυχὴς Βίκτωρ ἐφαίνετο κατάκοπος ἐκ τῶν
φιλοσοφημάτων, ἦτον πορφυροῦς καὶ ἔστρεφε
περὶ ἀνήσυχα βλέμματα, οἷον εἰς ζητῶν ἀπολύ-